

τανε διόλου. Στην άγκυλιά της εχ' ένα μορφό.

Ήταν καθισμένη χάρω, σ' ένα παχύ, χοντρό δεμάτι άγερα, κ' ήταν προσολομένη στο μορφό της. Δέ σκίωνα τέ μάτια από πάνω του. Δίπλα της στεκόταν ένας άντρας, πού, κ' αϊτός, ήταν ντυμένος σαν τους άλλους, με μιά προδιά στη μέση, και ξυπόλητος.

Κ' ο δού κοιτούσαν με λαχτάρα τó μορφό. Τότε ή γυναίκα σκίωσε τά μάτια, και μιά στιγμή τά κάρφωσε στο πλήθος. Φαινόταν νέα και πολύ όφραία, με μάτια τρυφερά και πονεμένα—μάτια τόσο γιομάτα καλωσύνη, πού τά παιδιά κατάλαβαν άμέσως, πώς έπρεπε κ' αυτά νά γονατίσουν...

Έγυραν και τά πέντε στη σειρά, κ' ή καρδιά τους χτυπούσε δυνατά. Ένοιθαν τώρα μιά παράξενη λατρεία, μιά καινούργια κ' ανεξήγητη λατρεία, δίχως νά μπορούν νά πούνε λέξη, σά νά τους είχαν πάρει τή μιλιά!

Δέν άκουγόταν τίποτ' άλλο, στην καλύβα, παρά τó βέλασμα των ήμερων προβάτων, πού πλάγιαζαν τριγύρω στη γυναίκα, κ' είχαν άκουμπισμένα τά κεφάλια τους, στα γόνατά της και στη μαύρη της ποδιά.

Κ' ήταν, παντού, σά μιά πανωρία μουσική, σά μιά άόρατη, μεγάλη άρμονία, λές κ' όλα τραγουδούσαν, δίχως ήχους, ένα βαθύ κ' αβύθιο σκοπό.

Και τά παιδιά έγυραν τó κεφάλι κ' άκούμπισαν τó μέτωπο στο χάρω.

Κ' ένó ήταν σκιμμένα έτσι, χάρω, και τά γείλη τους φιλούσανε τó χάρω, άκουσαν, άξαφνα, σαν ποδοβολητά άλόγων.

Σήκωσαν τότε τά κεφάλια τους και κοίταξαν. Και είδαν, πίσω τους, στην είσοδο της μάντρας, νά ξεπεφούν τρεις όφραιο άντρες, άκόμα πού παράξενα ντυμένοι.

Φορούσαν ρούχα βελουδένια, κ' είχαν άπάνω, κεντημένα με χρυσάφι, τ' άστρα, και στη μέση τó φεγγάρι. Στ' αυτιά τους ήταν περασμένα σκουλαρίκια, και κουβαλούσανε πολύτιμα κουτιά, σκαλισμένα, γύρω-γύρω, με ζεντέρια.

Μόλις ξεπέφεσαν, προχώρησαν κ' οι τρεις, κ' έστρεσαν ως τήν πόρτα της καλύβας. Έπεσαν τότε χάρω, και προσκύνησαν. Κι' άφου φίλησανε τó χάρω και προσκύνησαν, σηκώθηκαν και στάθηκαν στη μέση. Κι' άνοιξαν τά πολύτιμα κουτιά.

Κι' όλος ό τόπος γίωμενε άρώματα μεθυστικά κ' άλλόκοτα λιβάνια, πού σκέπασαν τή μυρωδιά τού σταύλου, και τήν άποροιά της κοριάζς—κ' έκαμον τή φτωχή μικρή καλύβα, νά μωσκοβολάει σά ναός...

Κ' ένόταν μέσ' άτ' τά κουτιά φανταχτερά στολίδια—ρομπίνια και τοπάζια κ' άμethystους, και περιδόραμα δλι μαργαριτάρια—και τ' άκούμπισαν στις γυναίκας τήν ποδιά...

Και τά παιδιά σηκώσανε τά μάτια τους, και ξανακοίταξαν μπροστά τους, θαμνωμένα...

***

Και καθώς άνοιξαν τά μάτια νά κοιτάξουν, βρέθηκε, τó καθένα, μέσ' στα ρούχα του, στο φτωχικό συνηθισμένο του κρεβάτι...

Τότε, τó καθένα χωριστά, είπε, μέσ' στα βάθη της ψυχής του, πώς δι' αυτά, τά είχε δει μέσ' στ' όνειρό του... Και γι' αυτό, τó βράδι πού ξαναόσμιζαν, δέν έκαμαν ολότελα κούνετα.

Έπειδή, βλέπεις, τά παιδιά, δέν εινε σαν κ' μās, τους πού μεγάλους, πού φλυαρούμε διαρκώς τó καθετί, και ξαναλέμε, ό τι είδαμε στον ήνο μας. Έκείνα δέν τó σιχτείον ποτέ, ούτε τó σχολιάζουν μετά τους.

Κ' έξ' άλλου, τó ξεχνούν τήν ίδια μέρα...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Τó ρόδο κ' ή γυναίκα έχουν κοινό προτέρημα τήν όμορφιά και κοινό έλάττωμα τó άγκάθι. Τό άγκάθι της γυναίκας εινε ή γλώσσα της.

Λούμπιακ πού δέν έχει ισχυρό χαρακτήρα, εινε όμοιος των έλαττωμάτων του και όθμα των άρετών του.

Π τ1-Σ έν

ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΚΑΙ ΒΕΝΕΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ό Μπασά και τά χαρτιά. Γιατί έχασε. Τέ χαρτοπαίγνια κ' ή έκκλησία. Ό ιππέτης δέ Σεβρέζ, στέ βασιλικό τραπέζι. Τά άδεια φαγητά. Μιά έξυπνη άπάντησις. Πότε γεννήθηκε Ό Χριστός. Ό Βασιλεύς Γεώργιος και τά Χριστουγέννα. Ό Γαβριηλίδης περί της έορτής των Χριστουγέννων.

Ό Μπασάβ, πρόεδρος τού δικαστηρίου της Ντιζόν, είχε περάσει όλη τή νύχτα των Χριστουγέννων χαρτοπαίζοντας και δέν έπέστρεψε στο σπίτι του παρά στις πέντε τó πρωί.

Στενοχωρημένος έξομολογήθηκε στη γυναίκα του ότι είχε χάσει χιλιάς πεντακόσιες επιστόλες (νόμιμα της έποχής).

Η γυναίκα του, άμα άκουσε ότι έπαιξε όλη τή νύχτα, τόν ρώτησε έκπληκτη :

— Πώς ; Όστε δέν πήγες διόλου στην έκκλησία, γιά ν' άκούσεις τή λειτοργία των Χριστουγέννων ;

— Όχι, άγάπη μου, άπάντησε ό Μπασάβ.

— Δυστυχισμένο... Πώς ήθελε, τότε νά κερδίσεις ;

— Μιά κ' αϊτός, άγάπη μου, πού υποβ' τά κέρδισε, δέν πήγε επίσης στη λειτοργία.

***

Όταν ήταν έξοριστος στην Άγκυλία ό Ιπότης δέ Σεβρέζ, είχε προσκληθή τά Χριστουγέννα σέ γεύμα, από τον Βασίλεα, κατά τó άπαράδατο έθιμο της Άγγλικής Αίλης.

Σύμφωνα με τήν έθιμοτυπία, οι άξιωματούχοι τά Χριστουγέννα σεβρίζουν τον Βασίλεα γονατίοτα.

Ό Κάρολος έπέστησε τήν προσοχή τού Ιπότη στο έθιμο αυτό και τó εγχαρτήρησε ως ένδειξι σεβασμού, πού δέν γινόταν γιά κανέναν άλλον ήγεμόνα.

— Μεγαλειότατε, τού άπάντησε τότε ό δέ Σεβρέζ, βρίσκοντας άφορμή νά ξεθιμάνη γιά τήν άσχημη κούφινα, έχω ένόμιμα πώς οι άξιωματούχοι σας γονατίζουν γιά νά σας ζητήσουν ουγγ γνούμη γιά τά... κακιά φαγητά πού σας σεβρίζουν!...

***

Στό σχολείο ή δασκάλα έρωτά πότε γεννήθηκε ό Χριστός.

Και ή Βάσσα, έφαρμασμένη γιά τήν άπλη έρώτη, φωνάζει :

— Μά... τά Χριστουγέννα, κυρία !

***

Ό άποθανών στρατηγός Βάσσος, διηγείτο τó έξής ανέκδοτο τού μακαρίτου Βασιλέως Γεωργίου τού Α'.

— Καμμιά έορτή, έλεγε ό Γεώργιος στο Βάσσο, δέν αισθάνομαι τόσο βαθεία όσο τήν έορτή των Χριστουγέννων. Τήν ήμερα αυτή θέλω νά μεσ' τάζω και νά τήν αισθάνομαι δίως θέλω έχώ.

— Και όταν σ'ας άπασχολούν διάφορα ζητήματα, Μεγαλειότατε ;

— Τότε!... Τότε... μεταδέτω τήν έορτή !

— Για τήν Πρωτοχρονιά ή τ' Θεοφάνεια ; ρώτησε ό Βάσσος.

— Μιά φορά τήν γιορτάσα στις... 17 Ιανουαρίου ! άπάντησε ό Γεώργιος.

***

Ό Γαβριηλίδης έκανε τον έξής συλλογισμό :

— Θρησκεία θά πη άγνόηση. Τά Χριστουγέννα εινε ή βάση της χριστιανικής θρησκείας, γιατί εινε ή ήμερα της γεννήσεως τού Θεού. Και δίως κατέπεσαν εις ήμεραν φαγητού και άπολαύσεως και πόνου.

Άρα ό άνθρωπος λατρεύε τó Θεό με τó στομάχι του!... Και έν τού-αυτή περιπτώσει, γιατί ό κόσμος νά πηγαίνει σήμερα στις έκκλησίες και νά μ'ην πηγαίνει στα ξενοδοχεία ;

— Μά από τήν έκκλησία, εκεί καταλήγει έπειτα, τού έπλεν ό μακαρίτης Φαρμακίδης.

— Κι' από τó έσπιατόμο στο Γουάστερ Κλάξερ ! άπάντησε ό Γαβριηλίδης και συνέχισε μελαγχολικά : Ίδού ή κατάληξις της αντίληψεως τού άνθρώπου από τήν ένανθρώπιση και τή θυσία τού Σωτήρος !

Άγγελοι μετά ποιμένων δοξολογοΐσι...

